

перещь

№ 24. 1943 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

ЗА ДНІПРОМ-СЛАВУТОЮ

- Куди прямуєш, Богдане?
- На Захід! Тепер там наші німця хрестять...

Малюнок О. Козюретска.

КЛИЧ ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

До коня свого прикутий,
Довго наш Богдан сидів,
Та врочистий грім салютів
Полководця розбудив.

Давши бронзовому сїна,
Иде Зиновій над Дніпром,
Хоче взнати, чи Вкраїна
Його згадає добром?

Стало радісно гетьману:
Україна ожила,
А статтям його пошана
В сто раз більша, як була.

В пам'ять гетьмана є орден,
Уряд орден цей дає
Тим, хто втрат німецьким ордам
Якнайбільших завдає.

По полку колись до Низу
Ишло з Полтави та з Лубен,
А тепер аж п'ять дивізій
Дав лише один Ромен.

Знов частин військових низка
В Запоріжжі постає —

Ціле Військо Запорізьке,
Славне Військо Низове.

Українські діти міцно,
З руським братом пліч-о-пліч,
Трощать німця на Хортиці,
Визволяють славу Січ.

І, змахнувши булавою,
На коня Хмельницький сів,
Щоб вести полки до бою
В Жовті Води, Корсунь, Львів,

Гнати німця в Костянтинів,
Виганять гидкого в Бар,
Щоб в містах отих загинув,
Щоб зазнав пекельних кар,

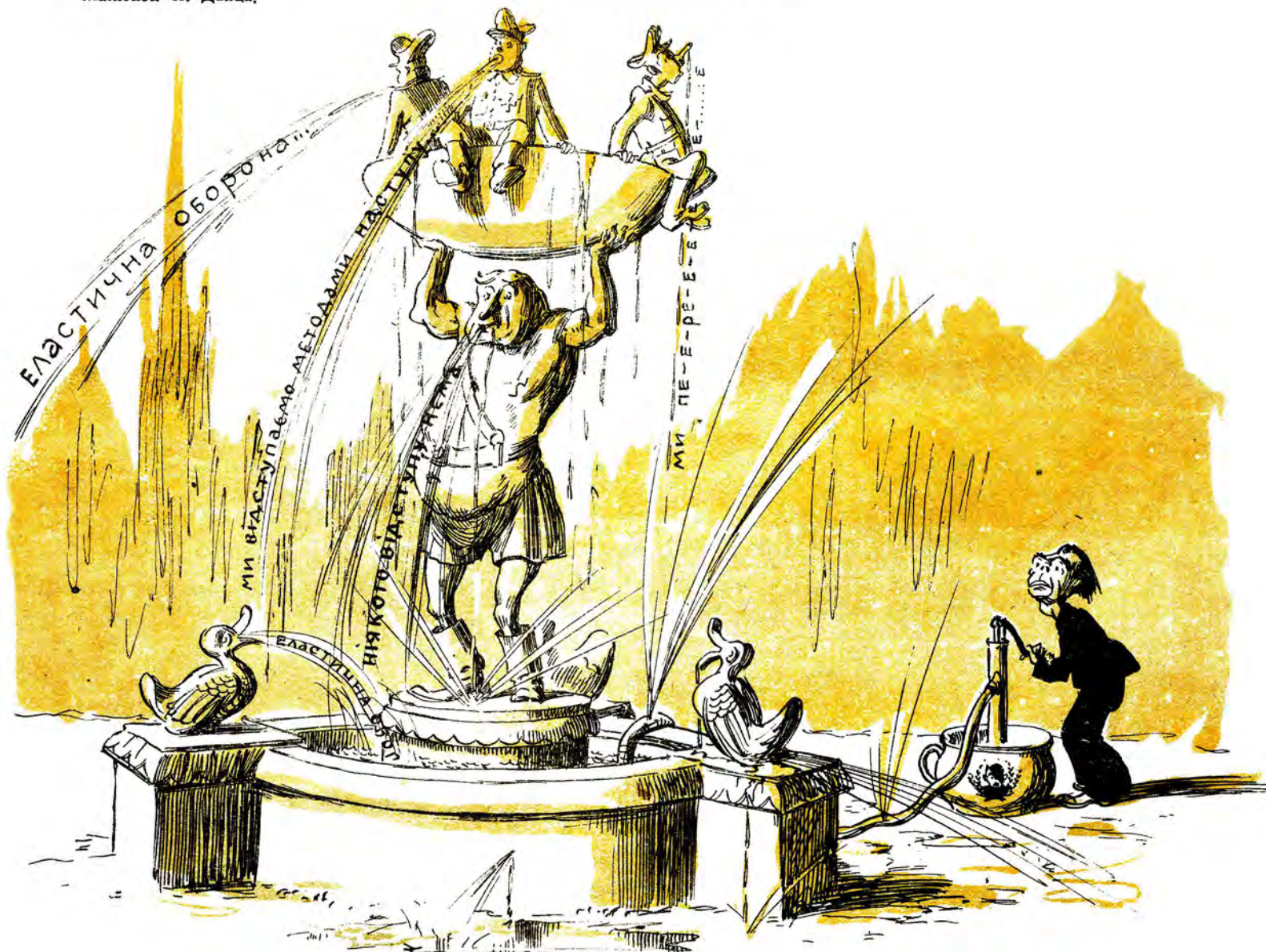
Щоб в Пилявцях пилявою,
Головою ворог ліг,
В Батогу, щоб над собою
Знов побачив наш батіг.

Козаків до зброї кличе,
Вождь козацького Коша,
Щоби відсіч дати від Січі,
Від Коша дати відкоша.

Федір СКЛЯР.

БЕРЛІНСЬКИЙ ФОНТАН...

Малюнок Я. Дайца.

...І шумить, і гуде, дрібен дощик іде.

Унадився до одного колгоспника німець ходити. Щодня ходить, «яйка», «мольоко» вимагає. Майже все до цурки пожег. Якимсь чудом ще залишилося в колгоспника троє курей. Раз прийшов німець до нього по «яйка» й «мольоко». А кури під ногами крутяться. Дядько на них:

— Киш! Киш! Щоб вас собаки з'їли.

А німець до нього:

— Не корошо так. Треба казаль: «Щоб вас німецькі зольдат із'їль!»

Одного разу прийшов німець по колгоспника—до коменданта весті. Ідуть вони вулицею, а собаки як нападуть, як нападуть... Дядько розсердився на них та як гукне:

— Та цитьте, щоб вас німецький солдат із'їв!

БІЛЯ ДНІПРА

— Як гадаєш, Фріц, це глибока річка?

— Мабуть, так... Наш батальйон три дні тому заринув на цьому місці і досі не повернувся...

ТА КУДИ НАМ ГРІШНИМ...

В одному містечку на Волині німці городили колючим дротом великий концентраційний табір. Ішов один колгоспник та й поцікавився:

— Що це ви тут городите?

— Дачу для вашого брата,— відповів німець.

— Та куди нам грішним!—одмахнувся колгоспник. — Хоч би вашому брату довелось тут пожити.

«Рідко яка птиця долетить до середини його» (ІІ В. Гоголь).

ХМІЛЬНЕ САЛО

Ну, й славно осінь вдалась цього року... Що не день, то й сонце, що не звістка, то й радісна. Учора про Полтаву почули, сьогодні про Дніпропетровськ, завтра... Щодня синам моїм слава.

Клаптик по клаптику стягається земля рідна до купи!

Недавно й наші Валки звільнились. Еге ж, оті самі Валки, про які я ще до війни писав. Пригадуєте Солопія, отого бригадира, що сам у себе свиню вкрав? Це ж у Валках він пригodu цю мав.

Вирішив я провідати кума, поїхав у Валки. Та не застав Солопія вдома; жінка каже: він у базарі. Ну, пішов і я на базар. Дивлюсь—стоїть мій Солопій біля воза, салом торгує. А там же й сало! В долоню завтовшки. Хто по базару не йде, на те сало позаздрить, руками помацає,—по чому?—спитає. А ціну кум поставив на сало те підходящу. Вдвічі проти базару торгує.

— Чого, дядьку, так дорого просите?—зобіжаються люди.

— І зовсім недорого... Мое сало хмільне,— пояснює людям Солопій.

— Як-то—хмільне?—присікався я до кума. Ну, вгадав він мене. Розцілувались на радощах. Мабуть, забув, що ото його я пишу.

— Ей-бо, хмільне, Гордію! До нього не треба ні горілки, ні пива: попоїв і сп'янів. Разом і випив, і закусив.

Слухають люди... Біля Солопія нагови збирається. Всякого дива бачили люди, а про таке ще не чули.

— Чого ж, може бути,—підтримав я кума. — У Казахстані від кобилячого молока люди п'яніють. А чим же наше сало гірше молока? Розкажи, куме, як воно в тебе набуло градусів? Як дійшов ти до такої науки?

— Не наука була то, а мука. Я при німцях льоха цю годував.

— При німцях? І вони в тебе її не забрали?

— Коли чоловік з розумом — не заберуть. Я їх обдурив, свій саж настіж розчинив; у саж німці заглянуть, а там навіть кізяком не пахне. А льоха моя на горді в ямі лежить, бур'янами прикидана. Ой, набрався я горенька з нею. Вдалась вона галаслива, кричить—не приведи боже! Той крик мені, мов ножем, серце кравав. Не дай господи, німці почують. Та йшов через село один чоловік, у хаті моїй ночував, пораду мені дав, як свиню врятувати.

Тільки німці в село прийдуть, я свій льосі півлітра в зуби тикаю. Вона вип'є самогону й спить. Ну, так же тихо лежить!—

не кричить. Обнюхають німці весь двір, а свині не знаходять. Мабуть, з півсотні літрів льоха у мене випила. Отож і хмільне сало, люди. Дорого воно мені обійшлося, дорого й торгую...

Люди посміхаються, до того сала хмільного приглядаються.

Нюхають—справді, наче, пахне воно горілкою.

— Ану, зваж, дядьку, сто грам.

Зважив Солопій. З'їв чоловік. Люди чекають, що скаже.

— Справді, наче, хмільне. Ану зваж ще двісті грам.

З'їв чоловік й двісті.

— А, дивіться, він справді, наче, хмільне!— І тоді відразу біля Солопія черга стала. Навіть сваритися почали люди.

— Я тут перший стояв!

— А я був за вами!

— Хто вас тут бачив?!

За півгодини все хмільне сало було розпродане.

* * *

Прийшли ми з Солопієм з базару додому. Пообідали, по чарці випили, салом закусили. І не знаю, чи то від сала, чи від горілки, чи, може, від радості і ми з кумом по'яніли. Днів зо три розсолом похмілялися.

Гордій СМІШКА.

Почув я, що німець пустив у хід нові танки, і кажу про це своєму братові Максиму Мироновичу.

— Від нашого снаряда тільки ногами мелькне,—відповідає Максим Миронович.

— Броня на ньому товста,—кажу.

— Нічого,—відповідає,—запам'ятає і він тисяча дев'яносто незатертий рік.

— «Тиграми» прозвав німець їх,—продовжую.

Бачу, цікавість, нарешті, почала пробирати брата.

— Тигра — звір лютий,— каже.— Певне, і танк великий?

— Підходящий,—відповідаю.

— Значить, бити буде зручно,—сказав Максим Миронович і став снаряди перебирати.

А мені так закортіло «тигра» побачити, що пішов я до старшого лейтенанта Звятижного і попросився піхотинців провідати. Сподівався: може цей самий «тигр» десь поблизу них заліг, чи може піхота його вже бачила і зможе дещо цікаве розповісти.

Пришов до землячків і питаю:

— «Тигри» у вас водяться?

— Окрім мишей, ніяких звірів і домашньої худоби не помічали,—відповідають.

Бачу, незрозуміла їм мова моя.

— Танки, що «тиграми» зовуться, бачили?—питаю.

Тут піхота з ноги на ногу починає переминатися.

— Бачити не бачили, а чути—чували,—кажуть.

— Що ж чули?—питаю.

— Броня на ньому товста, кожна гусениця на окремому моторі ходить, проте швидкість не дуже велика.

— Бити його можна?—питаю.

— Бити тільки батька не можна,—відповідає піхота.— А німця бити — гріхи замолити.

— Ну, значить, хай фрїц не розпускає губу, як халяву,—кажу,— бити його будемо.

Повернувся я на батарею. Сів з Максимом Мироновичем у шахи пограти. Бачу, старший сержант вирішив самий справжній мат зробити мені, і почав уважно обдумувати наступний хід, наміряючись, так би мовити, контракувати брата.

— Коли я сюди,—кажу сам собі,—то він туди, коли я туди, то він, безумовно сюди, а коли я ні сюди і ні туди, то й він ні туди і ні сюди. Тільки встиг я до цього додуматись, як раптом піднялась з боку ворога неймовірна стрілянина.

— Фрїц наступати надував,—тільки і встиг крикнути старший сержант і кинувся до гармати. Звичайно, і я до своєї гармати поспішив. Став, дивлюся. А на полі неймовірно твориться. Примічаю, щось рухається і стріляє, а позад нього іще щось величезне підстрибує.

— Самохідна гармата попереду,—догадуюсь. Подав команду бити по гусениці, і самохідна гармата після третього пострілу на полі задухла.

Потім почав я гатити по тій величезній потворі. Попав снаряд в броню і на землю грохнув—не пробив.

— Ну,—думаю,—хто відею стане, того вовк із'їсть.

Глянув на своїх батареїців і кажу:

— Це вам не хвости воликам крутити.

А вони посміхаються:

— І ми йому не на ялинці дісталися.

Тим часом танк до нас боком повернувся. Згадав я лекцію—доповідь старшого лейтенанта, і кажу хлопцям:

— Зараз ми йому бік прострелимо.

Стрельнули ми і, звісно, лекція старшого лейтенанта Звятижного на ділі справдилась: в танку зразу діра розвернулася, а фрїци з нього, як зайці... Та хіба від наших хлопців далеко втечеш, коли вони дев'яносто п'ять із ста можливих, не моргнувши, вибивають? Тут до нас старший лейтенант підходить:

— Поздоровляю вас, товаришу Пушкар, з першим «тигром»!

Я аж остовпів. А потім кажу:

— Цікаво заглянути в середину «тигра», побачити хочеться, що в ньому звірячого знайдеться.

— Заглянем,—відповідає старший лейтенант.

Пішли... Я з старшим лейтенантом повільно, а Максим бігцем. Тому, звичайно, поспів першим. Заглянув він у танк, і очі з переляку на лоба полізли.

— Ходячого танка,—кажу,—не перелякався, а зараз підбитого страхаєшся. Чи сам собі не віриш?

А Максим каже:

— Та воно ж гавкає,

— Хто гавкає?

— Т-там с-с-обака!

— Який, собака,—кажу,—в «тигрі» може бути?

— Ж-ж-живий,—відповідає.

В цю ж хвилину і я почув собаче гавкання. Звичайно, від здивування замер на місці. А гавкання повторюється раз за разом. Наказав я Максиму Мироновичу дістати пса. Неохоче поліз мій брат в танк, а виліз веселий і на руках в нього маленький песик.

— Німецької породи,—кажу,—і доведеться його фрїцем чи гітлером назвати.

— Навіщо зобіжати безсловесну тварину?—каже брат.— Пес наш і не інакше, що гітлери його десь поцупили,—і в доказ простягнув кусник хліба.

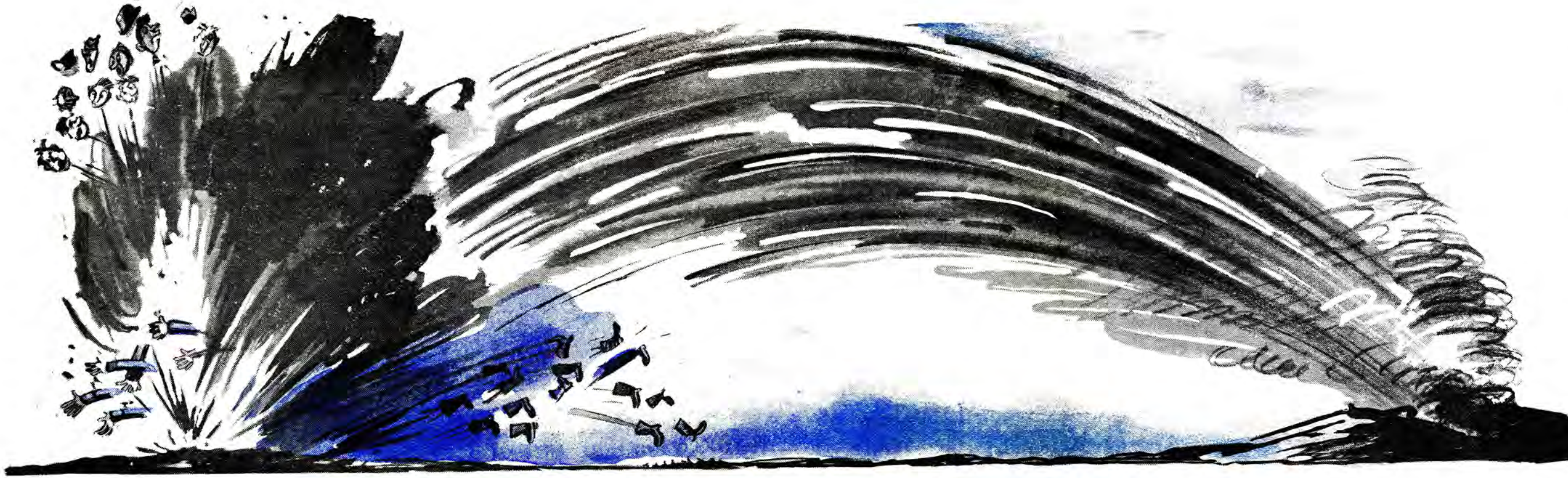
— На,—каже.

Пес узяв і з'їв.

— Шариком назвемо,—каже Максим.

Відтоді живе Шарик на кухні і вірно служить нам, оберігаючи різне добро.

Михайло ТАРДОВ.

КАТРИЯ-КАТЮША

Чорнобрива Катерина

Найшла, що шукала.

Дунув вітер понад ставом— і сліду не стало.

(Т. Г. Шевченко. З поеми «Катерина»).

Малюнок Б. Фрідкіна.

ВІД ДОЛІ НЕ ВТЕЧЕШ

Комендант одного прикарпатського міста, якийсь фон-барон, був дуже забобонний німець. Кожного ранку, встаючи, він ревно дякував богам за турботи про його баронське життя.

Іхав одного разу комендант до Львова, а місток під ним провалився, і шубовснув барон під воду. Добре, що денщик його умів плавати і врятував фон-барона від загибелі. На тому місці, де його витягли з річки, він наказав поставити величезного хреста з написом:

«Бог барона від смерті позбавив,

Барон богам хреста поставив».

А люди місцеві на хресті дописали:

«Не бійся, дурний бароне,

Хто має висіти, той не втоне».

СТРАШНА ПОМИЛКА

— Пишуть мені, Курте, що дядька мого, складача друкарні, підвищено...

— Що ж він пограбував когось, зарізав, згвалтував?

— Та ні, значно гірше. Він припустив помилку на роботі. Замість «пан Ріббентроп» він набрав «пан Ріббентрьоп»...

Ваша ексцеленція, Трапилась неприємна Штукенція: Після еластичної оборони Наш полк клюють ворони.

Рапортом рапортую вам За всіма правилами І статутами: Стали ми в селі, Повечеряли вертугами. А тут уночі як вдарить, А полк наш як ушкварить:—

Героїчно, Блискавично, Еластично.

РАПОРТ

(Ви раніш драпу дали, А вони за вами й потягли).

Двісті сховались за стіни, Та напорились на міни. Триста—(от де сміху!) Залізли під стріхи. Сиділи там, тремтіли, Аж поки не згоріли.

Шістьсот, без штанів, Кинулись до баштанів... Ну, й їх там (божа мати!) Скосили автомати.

А сотня гренадерів— Хоробрих офіцерів

(Я ледь не здох з розпуки) Піднесли вгору рука.

І третій батальйон (Бий їх божа сила!) Теж попер в полон В чім мати народила.

А ваша охорона Лежить коло вагона. Йй витрясла всю душу Капосна «катуша».

Такий, майн генерал, В нас трапився аврал. Один я тут, як пень, Майор фон-Телепень.

Тарас БУЛЬБА.

ЗДОБУВ ЗЕМЛЮ

Догодив один німецький поміщик Гітлерові. І вирішив фюрер нагородити його. Викликав до себе та й каже:

— Подарую я тобі землі на Україні. Сідай на машину й їдь. Скільки об'їдеш за день, стільки й твоєї.

Прибув поміщик на Україну, сів на авто і давай гнати з усієї сили, поки не наскочив на партизанську міну. Рознесло машину на тріски, а поміщика викинуло геть. Звівся він на рівні ноги й давай бігти що є духу. Поки біг, поки біг, а далі захекався, вляв і лізе рачки. Нарешті, ліг, руки простяг, прохрипів:

— Аж оце поки земля моя!— і здох.

НІМЦІ В ПЕКЛІ

Іде старий дід дорогою, а на зустріч йому німецькі офіцери їдуть.

— А звідки ти, старичок?— питають у нього офіцери.

— З тамтого світу,—відповідає старий.

— А що там наші німці роблять?

— А що ж, пани-добродії. Німцям всюди добре: в котлах сидять, гріються, а бідний мужик дрова рубає і під ними палить.

ВІДВЕРТІСТЬ

— Чого це ти, Пауль, повівся носа?

— Мрію про наше майбутнє...

Малюнки Б. Фрідкіна і О. Козюренка.

Спать мені не хочеться, І сон мене не бере...

Та внадився журавель До бабиних конопель...

Ой, я тому журавлю Кієм ноги переб'ю...

Оце тобі журавель, Щоб не имав конопель!

Іще сонце не заходило, А до мене щось приходило...

Слово

Малюнки С. Самуа.

Про бойові епізоди читайте в газетах. А я вам розкажу про любов. У газетах ви ще такого не читали, або, як каже предмет мого кохання,—слихом не слухали й видом не видали. От ви смієтесь. Жінка й діти, мовляв, дома, а й він туди. Та нічого не вдієш, любов не картопля і так і далі...

Так от—потрапив я в полон. І тут не дивуйтесь, що в мене гвардійський значок, а я—в полон... Не пофортуніло мені. Контузило. Пам'ять одбило, ну фрїци й скрутили. Одлили мене водою й повели до свого штабу на допрос.

Ну, йду я та йду й обмірковую обстановку—чи є куди тікати і в який спосіб. А перед очима весь час стоїть предмет мого кохання. Ще напередодні сиділи ми вдвох. Я дивився в чорні очі свого предмету. От, скажу вам, очі. Криниця, а не очі. Глибокі, без дна. Не очі, а зорі... Поставив мені мій предмет на ящик спід снарядів сто грам, ковбаси нарізав, казанок гречаної каші.

— Іж,—каже,—милий, їж, мій хороший, бо в кого добрий апетит, той двісті год з гаком на світі житиме і ніяка куля його не візьме.

Сказати правду, апетит у мене дай боже й вам такий. І двісті год я не заперечую прожити з усім гаком. Але для порядку відмовляюсь.

— Щось не хочеться,—кажу,—мені їсти-пити, любов моя.

— Видом не видав і слихом не слухав,—знизує плечем мій предмет,—щоб гвардієць од чарки й гречаної каші відмовлявся.

— Ну,—відповідаю,—хіба що так. Незручно мені підводити гвардію, а то ти подумаєш, що наш брат гвардієць чарки боїться.

Нагодувала мене моя любов, як у доброму ресторані. Наговорились ми з нею досхоку. А через те, що в нашій бойовій обстановці побачення так просто не призначити, ми умовились: коли хто кому потрібен буде, «Раз, два, три» скаже і кожен з нас спід землі на побачення з'явиться.

І раптом така неприємність—полон. Ех ти ж, думаю, доля собача!

А діло відбувається в присеснянському лісі. Такий, скажу вам, ліс, що ви про нього хіба в казках чули. Я, коли одбував строкову службу на Далекому Сході, так у тайзі рік жив. Так то тайга, а це якийсь праліс. Ми вже третій день бій ведемо за цей ліс. Та видно не мені вже тут німців бити.

І стоїть у цьому лісі сторожка чи хижка лісничого. Така собі хатиночка на курячих лапках. А в тій хижці німецьке начальство—командир полку—майор засідає. Ведуть, значить, німці мене до нього. «Язика» піймали та не простого, а золотого—гвардійського.

Заводять мене до хижки. Сидить там майор спиною до розбитого вікна. А за вікном кущі і тисячолітні дуби стіною стоять, і вартовий ходить. Схилився майор над картою. У правій руці сигару вонючу держить, а рука тремтить. Нервовий, видать, майор.

Скинув він на мене очима, випроводив мій конвой і до мене по-нашому:

— Прізвище, чин, якої частини?

Ну, думаю, зараз я хоч перед смертю з тебе покепкую, як діди мої запорожці. Відповідаю:

— Маршал міньорів Радянського Союзу Пилип Заброда, господин фельдфебель.

Майор глянув на мої погони і тоном вище:

— Но, но, гвардії ефрейтор, перед смертю не жартують.

— А я,—кажу,—господин фельдфебель, і не думаю жартувати. Сам розумію...

— Мовчать!

— Мовчу...

— Ще раз питаю тебе: прізвище, чин, якої частини?..

— А я ще раз відповідаю, господин фельдфебель: маршал міньорів Радянського Союзу Пилип Заброда...

Як не схопиться майор зза столу та як не розмахнеться, а я трохи вбік одхилився. Він на ногах не вдержався і повз мене на підлогу тільки брязь...

— Який я тобі фельдфебель,—розкричався майор, чухаючи коліно,—перед тобою майор німецької армії...—і раз мене по пиці. А я своєї:

— Майор?.. Диви!.. Я й не туди. Думав фельдфебель... Та ні, їй право?..

Витягнув він свою парабельку і тикає мені під носа...

— Чим пахне?..

Ех, думаю, коли б ти, любов моя, була тут. Коли б ще раз глянути в твої чорні очі... Голос твій почути... Руку твою вірну стиснути... Я б тоді показав йому «чим пахне»...

Тільки я так подумав, коли це за вікном рука з кинджалом з'явилася і впала вартовому на спину. А тоді сама любов у вікно глянула. Ну, думаю, Забродо, не помреш ти тепер... житимеш, Забродо, усі двісті год та ще й з гаком. Коли любов моя тут, значить пройдеш ти ліси присеснянські. До Дніпра дійдеш. Всю Україну пройдеш. Бо немає нічого на світі такого, чого б любов не зробила, щоб виручити тебе, Забродо...

Переморгуюсь я із своєю любов'ю. Вона мені на мигах показує, що любить мене, як і любила і так і далі, а тоді три пальці показує—спочатку всі, а тоді загинає по одному, мовляв, не забудь же нашу умову про «Раз, два, три» і так і далі...

Ах ти ж, думаю, золота моя любов, бодай ти жива-здорова була. І, мов од фрїцевої парабельки, мотаю головою: «Пойнятно! Все буде зроблено, як умовлено»... А майор підскакує, мов хто йому стрючок перцю ткнув куди не помагається, розмахує парабелькою й верещить:

— Так чим пахне? Га?.. Чим пахне?..

— Фрїцятиною, — відповідаю...

— Що-о?!

— Нічого...

— Ефрейторе!!—сичить уже майор...

Ну, тут уже мене за печінку взяло...

— Ефрейторе, ефрейторе!—передражнив я його.—Який я тобі ефрейтор?.. Гітлер твій ефрейтор, а я перед ним маршал! Понімаєш?!

— Що? Що?! Як ти сказав? Ану повтори!..—майор аж зблід.

— А в нас,—кажу,—двічі до церкви не дзвонять.

— Так значить ти!.. ти!..—кричить він.

— Я ж!.. Я ж!..—кричу я на нього.

— Ти!.. ти!.. ефрейтор!..—сходить майор піною.

— Не ефрейтор, а маршал... Маршал міньорів!.. Понімаєш!—реву я на всю хижку...

Раптом мій майор заспокоюється, кладе парабельку на стіл, і каже:

— Так, так. Значить, ти не ефрейтор, а маршал. Чим же ти доведеш, що це так?..

— А от зараз,—кажу,—і доведу.

— Зараз?..—кепкує майор.

— Зараз...—кажу.

Майор як заречеоче...

— Ану доведи...

— Зараз... Молися, — кажу, — богу, господин фельдфебель!..

І слухай... А тоді як крикнув:—Любов моя, слухай!.. Раз!.. два!..—а тоді одскакнув до дверей, штовхнув їх плечем та на повні груди—Три!!

Я тільки помітив руку з гранатою й побачив блиск, а далі хтось ніби штовхнув мене в груди і полетів я з дверей чорт зна куди...

Опам'ятався я в нашому бліндажі. Ворухнув руками-ногами—цілі. Дихнув. Чхнув.

Моя любов схилилася до мене.

— Живий? — питає.

— Живий,—кажу.

— Апетит є?

— Є,—відповідаю.

— Ну, тоді сідай, вип'ємо за нашу дружбу-любов...

Я делікатно кажу, що незручно мені об'їдати й обпивати і так і далі.

А мій предмет:

— Слихом,—каже,—не слухав і видом не видав, щоб гвардієць одмовився від чарки трофейного коньячку та бляшаночки голландських консервів.

— Ну, хіба що так,—відповідаю,—не можу підводити гвардію...

От що значить, товариші, фронтова любов. А ось і він стоїть—предмет мого кохання. Та не червоної. Виходь сюди. Прилюдно признаюсь—люблю сердцем і душею. На віки вічні люблю побратима свого міньора Рахіма Ішїмбаєва... Як батька, як брата, як Україну свою рідну люблю його. Виходь, Рахіме! Нам ще жить і жить і німців бити. Нам з тобою ще Берлін повоювати треба... Виходь, любов моя, поцілуємось. Хай товариші наші благословлять наше гвардійське побратимство...

Олесь ГРОМОВ.

ЩИРА ВІДПОВІДЬ

Від імені Хорти, в Карпатську Україну був призначений новий губернатор. Правда, губернатор не був новою людиною для закарпатських українців. Вони добре його знали ще перед першою світовою війною. Губернатор був власником кількох сот гектарів найвроджайнішої землі в долині ріки Тиси і в карпатських лісах. Десятки тисяч невільників працювали на нього, проклинаючи всіма святими.

Приїхав губернатор подивитись на свої колишні землі, які угорський уряд після окупації Карпатської України повернув йому назад, і вирішив показати свою ласку і любов до населення. Він ходив по вулицях, на майдан, роздавав тютюн дідам, а дітям цукерки. Ба, навіть і гроші.

Та ніхто на нього не звертав уваги, ніхто не здоровкався з ним.

— В чому причина?—дивувався губернатор. —Певно, це робота комуністів. Вони проти мене бунтують народ.

Губернатор наказав покликати до себе свого колишнього конюха, що роки встигли проткати його волосся срібними нитками.

— Скажи мені, Гавриле, у вас є комуністи? Відповідай по правді, по совісті, бо за брехню і я, і бог карає.

Гаврило був людина чесна. Чого говорити неправду?

— Є у нас, світлий паночку, є кому їсти. Є. Тільки немає що, — відповів він.

— Та ні, не про те питаю я тебе, — розсердився губернатор. —Чи є у вас такі люди, які від рання до вечора ходять та язиком мелють?

— Є у нас, і такі у нас є, світлий паночку,—відповів Гаврило.

— Хто вони, де вони?—зрадив губернатор.

— Не можу сказати, паночку.

— Скажи, скажи, я тебе щедро нагороджу. Найкращий кожух дам!—благав губернатор.

Добре серце дідуся розм'якло і, нарешті, він назвав імена тих, що нічого не хочуть робити, тільки язиком мелють.

— Це, — сказав сивоволосий Гаврило, — пан староста, поліцаї і ви, наш світлий паночку.

Микола КАРПАТСЬКИЙ.

ХТО КРАЩЕ

Сперечаються два німецьких офіцери про те, хто краще пише —Гітлер чи Геббельс.

— По-моєму, — каже перший офіцер,—найкраще описує Гітлер. Прочитаєш і руки самі тягнуться до золотих годинників.

— Ні,—заперечує другий офіцер,—найкраще описує Геббельс.

—Прочитаєш і увесь світ хочеться запакувати в чемодан.

А колгоспник, що стояв збоку, й каже:

— А по-моєму, найкраще описуєте ви, пани офіцери. Після вашого опису у нашому селі не те що годинників, а й сорочки ні в кого не лишилися.

ЧЕРЕЗ РІЧЕНЬКУ...

(Популярна пісенька)

Плачуть на Рейні,
Скиглять на Майні
Гретхен і Ельзи,
Фріди і Фанні.

Плачуть, гукають,
Скиглять, нудьгують,
Може, де фріци
Голос почують:

«Через річеньку,
Через биструю,
Драпай до мене,
Я порятую.

Милій, хороший,
Мое золото,
Драпай швиденько
Через болото,

Через болото,
Через ставочки,
Драпай у ночвах,
Пливи у бочці,

Пливи у бочці,
Верхи на дощі,
Неси до мене
Хоч свої кості.

Драпай на Одер,
Топай на Ельбу,
Рятуй швиденько,
Мій милий, тельбух...»

Ворсклу продрапав,
Десну проскочив,
А Дніпра-річки
Не перескочив.

Де не взялася
Меджен-Катюша,
Витрясла з фріца
Тіло і душу,

Тіло і душу,
Кожу і кості,
Щоб не ходив фріц
До Дніпра в гості.

ДОРЕЧНЕ ПРИСЛІВ'Я

Малюнок М. Вайсборда.

Ось, де собака заритий!

ЛОГІЧНИЙ ВИХІД

(Розмова двох досвідчених фріців)

Перший. —Якої ви думки про Дон?

Другий. —Такої ж, як і ви про Північний Донець.

Перший. — Значить, нам на Дніпрі?..

Другий. —...Буде те, що й на Десні.

Перший. — Отже тепер на Прут?

Другий. —Ні, на Волгу...

Перший. —Знов у Сталінград?

Другий. —Ні, в табір військово-вополонених.

Малюнок О. Козюренка.

Пливе щука з Кременчука...

ОЙ, І СМІХУ Ж БУЛО...

або

ДНІПРОВСЬКІ РУСАЛКИ

Малюнок В. Литвиненка.

Залоскотали...